

SOLEMNITAT DEL COS I LA SANG DE CRIST (B)
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
3 de juny de 2018
Ex 24, 3-8; He 9, 11-15; Mc 14, 12-16.22-26

Aquesta és la sang de l'aliança. En les tres lectures, germans i germanes, sortien, estretament unides, aquestes dues paraules: *sang* i *aliança*. Per què la litúrgia ens les presenta d'una manera insistent en aquesta solemnitat de Corpus?

Abans de respondre, ens cal aturar-nos un moment en cada paraula. Tots sabem què és la *sang*, aquest element líquid que recorre l'organisme transportant tots els elements necessaris perquè el cos pugui realitzar les seves funcions vitals: com ara respirar, alimentar les cèl·lules, defensar-se d'infeccions, etc. Tots sabem com la pèrdua de sang debilita i l'escolament produeix la mort. D'aquí que, per la Sagrada Escriptura, la *sang* sigui considerada la seu de la vida, el principi vital. La *sang*, doncs, és la base necessària de la vida. De manera que, tenir sang és tenir vida i donar sang és donar vida.

L'altra paraula que sortia a totes tres lectures era *aliança*. La paraula significa fer un pacte, entre persones, entre grups, entre estats,... En la Bíblia, aquesta paraula serveix per expressar el pacte de Déu amb el seu poble. Un pacte d'amistat, de fidelitat, amb el qual Déu es compromet a concedir els seus dons al seu poble i el poble es compromet a ser fidel a Déu.

Aquesta és la sang de l'aliança. En les lectures d'avui, tal com he dit, trobem units els dos conceptes: *sang* i *aliança*. En el sentit que la *sang* segella l'*aliança*, en garanteix la validesa. Què ens vol ensenyar la Paraula de Déu amb això?

La primera lectura, que ens situava a l'Antic Testament, ens parlava de l'*aliança*, segellada amb *sang*, que Déu va fer en el desert amb el poble d'Israel guiat per Moisès. Era la *sang* d'unes víctimes ofertes en sacrifici a Déu i que Déu havia convertit en un mitjà de ratificació de l'*aliança*. Des d'aquell moment, Déu i el poble d'Israel quedaven units; Israel esdevenia família de Déu i es podia confiar de la protecció divina. Això demanava, també, la correspondència del poble d'Israel per mitjà de l'obediència a la voluntat de Déu. La *sang* segellava aquella aliança i testimoniava que s'establí una relació portadora de vida per als creients.

La segona lectura, ja del Nou Testament, explicava com allò que significava la litúrgia del dia de l'Expiació en el temple de Jerusalem quan el gran sacerdot entrava en el tabernacle, amb *sang* de les víctimes ofertes en sacrifici, i n'aspersava l'interior, era una anticipació del que va fer Jesús ens oferir-se en sacrifici. El seu *cos* sagnant clavat a la creu i ofert a Déu Pare *per l'Esperit Sant*, purifica dels pecats i santifica amb una eficàcia perpètua els qui l'acullen i els ofereix una *herència eterna* plena de vida. En ell, per la seva *sang* s'estableix una *aliança* en plenitud amb tota la humanitat. També aquesta nova *aliança* demana la correspondència, per part del poble creient, a la voluntat de Déu, l'obediència de la fe, és a dir, sotmetre's lliurement i per amor a la Paraula que Déu ens ha donat.

L'evangeli ens proclamava la narració del darrer sopar de Jesús segons l'evangeli de sant Marc. Aquest darrer sopar anticipava la mort en creu i comportava, també d'una manera anticipada, la ratificació de la nova *aliança* entre Déu i la humanitat. En prendre *el calze*, Jesús se serví de les dues paraules que hem anat trobant, *sang* i *aliança* per dir-nos què és ell per nosaltres. La *sang* vessada en la creu i oferta com a beguda en el vi consagrat del *calze*, ens diu que ell ens dona la seva vida perquè

nosaltres tinguem vida en *l'Esperit Sant* ara i per tota l'eternitat. Això demana que procurem viure amb fidelitat a la Paraula de l'Evangelí i que treballem per fer present entorn nostre *l'aliança* i el dinamisme espiritual i social que aquesta comporta.

L'Eucaristia que celebra l'Església és continuadora d'aquell àpat i d'aquell sacrifici a la creu. Jesús ens hi continua donant el seu *cos* i la seva *sang*. És el do que Déu ha preparat per a la seva Església (cf. Pregària eucarística IV) i que, nosaltres, acollim amb fe i amb agraïment. En cada celebració de l'eucaristia, l'Església, *per l'Esperit Sant*, en torna a fer ofrena tot demanant al Pare que hi reconegui la víctima que ens ha reconciliat amb ell, Jesucrist (cf. Pregària eucarística III). Amb la recepció del *cos* i *la sang* eucarístics, combreguem amb el misteri total del Crist, mort i ressuscitat mentre esperem el seu retorn. En aquest sagrament, ell ens dóna la seva vida i la seva amistat com a garantia de la seva ajuda i de la seva salvació. Per això, l'Eucaristia és aliment per la nostra vida d'ara i penyora de l'entrada en el Regne futur. Tot això és fruit de *l'aliança* i de la solidaritat que Déu, per la creu de Jesucrist, vol establir amb la humanitat entera. És una profunditat immensa d'amor que ens desborda.

L'Eucaristia que, per Corpus celebrem, agraïm i contemplem d'una manera particular, és en el cor de la comunitat cristiana, el record vivent, el memorial, de la donació total que Jesucrist ens ha fet d'ell mateix a favor de tota la humanitat. Per això el clam que surt d'aquesta *sang* vessada a la creu no és una crida a la venjança, sinó una invitació al perdó, a la unitat, a treballar a la llum de l'Evangelí. Aquesta *sang* vessada és, per tant, un programa de vida per a nosaltres enmig de la societat. Ens ensenya com ens hem de donar i de comprometre a favor dels altres, en resposta al compromís de la Trinitat Santa a favor de tota la humanitat.

Tots participem del mateix *cos* i de la mateixa *sang* de Crist. Però legítimament tenim diversitat de sensibilitats eclesials, de vivències espirituals, de situacions personals, d'opinions polítiques. El baptisme que hem rebut i la participació del sagrament de l'Eucaristia, però, demanen que la pluralitat no comporti divisió, sinó una acceptació respectuosa i plena d'amor dels qui compartim la mateixa fe però que, en les coses opinables, tenim una visió diferent. La solemnitat de Corpus ens ensenya a viure la unitat en la diversitat i ens mou a la concòrdia, a ser instruments de pau, de reconciliació i de col·laboració activa en el moment present de la nostra societat; ens mou a no restar indiferents davant el fet –denunciat per Càritas– que a casa nostra una tercera part de la població s'ha quedat al marge de la recuperació econòmica, fent que la precarietat sigui el distintiu del seu estil de vida. Combregar amb *la sang de l'aliança* que Jesucrist ens ha ofert amb tant d'amor ens urgeix a no restar indiferents.